

Kapitola 2

PONDĚLÍ

PRAHA, ČESKÁ REPUBLIKA

Budík už nějakou chvíli zvonil. Věra se pomalu probírala z polospánku a definitivně vypnula otravné zvonění. Dvakrát budík odložila, ale teď už musí opravdu vstát. Její spolubydliči před nějakou dobou odešla do školy, ale ona si ještě chvíli pospala, protože jí vyučování začínalo mnohem později. Její přítel Roman se také díky budíku vzbudil a sledoval ji, jak se probírá. Byl moc hodný, včera přijeli společně do Prahy, a protože měl pár dní volna, rozhodl se je strávit s ní, i když musela chodit do školy a na praxe.

Políbil ji. „Dobré ráno, láska.“

„Dobré ráno,“ usmála se v leže na něj. „Klidně spi, když máš volno.“

„A ty si užij den.“

„Děkuji, do večera už budu doma.“ Usmáli se na sebe, a ještě jednou se políbili.

Vysoukala se z postele a šla do koupelny. Vůbec se jí dnes nechtělo. Měla sice jen rok do konce magisterského studia, ale dnešní vyučování jí přišlo úplně zbytečné. Genderová studia. Proč by se měla učit o tom, jak jako zdravotní sestra přistupovat k nekonečnému množství genderů, když nakonec jsou všichni jen stejní lidé a fyziologicky nejsou mezi nimi žádné velké rozdíly.

Po ranní hygieně se vrátila do ložnice, a zatímco ji Roman potutelně sledoval z postele, začala se oblékat. Dnes to moc řešit nebude.

Vzala si na sebe jen džíny a žlutý svetr, světle hnědé vlasy si učesala do culíku. Podívala se do zrcadla. Ten obraz, který viděla se jí stále líbil. Výška lehce přes sto šedesát centimetrů. Zářivě tmavě hnědé oči a mladistvý dívčí vzhled, který připomínal spíše gymnazistku než vysokoškolačku z posledního ročníku. Když si kupovala své oblíbené červené víno, chtěli po ní často v obchodě i občanku. V duchu se tomu usmála. Udělala si nezbytnou ranní kávu, obyčejnou instantní s mlékem a přikusovala k ní rohlík. Rychlá snídaně, studentská léta. Až bude mít po škole, tak to bude lepší. Ona i Roman pocházeli z Moravy a byli rozhodnutí se tam po jejím studiu usadit.

Zkontrolovala telefon, odpověděla na pár zpráv, které jí přišly, zatímco spala. Pak na ni na sociální síti vyskočil článek: „Vláda věří v uklidnění situace.“ No, ale jestli někdo vůbec věří vládě, pomyslela si.

O politiku se moc nezajímala, nežila sice v bublině, ale její hlavní zájem to nebyl. Přesto si uměla dát věci dohromady. Vše, co se poslední dobou dělo, jí přišlo děsivé. A stejně tak i lidem v jejím okolí. Proto moc nevěřila chlácholení současné vlády. Ale i tak zůstávala optimistou, že nakonec to tak zlé nebude.

Dojeda snídani a vyrazila z bytu. Na zastávku tramvaje to měla jen kousek. Od doby, kdy bylo téměř úplně zakázané jezdit autem po velkých evropských městech, se i ulice Prahy změnily k nepoznání. Silnice se zúžily, rozšířila se místa pro zeleň, všude byl větší klid. Lidé cestovali pouze hromadnou dopravou anebo na kole. V Praze zůstávat přesto nechtěla, byť teď už to nebylo tak hrozně hektické velkoměsto, jako dříve. Ale stejně to ještě rok potrvá.

Na zastávce čekalo několik dalších lidí. Moc si jich nevšímala. Pak ale zaslechla rozhovor dvou žen lehce přes třicet. Bavily se o tom, co četly ráno v telefonu. Jedna říkala, že si nemyslí, že by se něco stalo jako před deseti lety, že Rusové ani Číňané nemají přeci důvod s námi válčit. Na to jí druhá odpověděla, že sama neví, co si o tom má myslet. Ale že se bojí, kdyby se něco stalo. Zmínila se o tom, že